

Tâlharul mântuit pe cruce – Autor necunoscut

Luca 23.39-43: Și unul dintre răufăcătorii răstigniți Îl hulea, spunând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi”. Dar celălalt, răspunzând, l-a muștrat, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău”. Și I-a spus lui Isus: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”. Și Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis”.

Descrierile despre Golgota conțin, în ciuda tuturor emoțiilor zguduitoare, o relatare de mare grație. Locul celei mai adânci suferințe și a celei mai mari lupte s-a preschimbat pentru o clipă într-o pășune verde. Ea a devenit scena mântuirii unui păcătos. Doi tâlhari fuseseră răstigniți împreună cu Isus, oameni răi, care au primit ce meritau faptele lor. Cine s-ar fi gândit că unul dintre acești nelegiuți va fi încă în aceeași zi cu Isus în paradis? Cine ar fi considerat posibil că un tâlhar ar putea să fie transformat dintr-odată într-un locuitor al cerului? Dar ce este imposibil la oameni, la Dumnezeu este posibil.

Istoria tâlharului ne furnizează mai întâi o dovadă minunată despre *dragostea* lui Isus. Fiul lui Dumnezeu, atârna pe lemnul crucii. Acesta era locul unde poporul Său, atât de iubit de El, Îl adusese. Acolo n-a răbdut numai suferințele unui răstignit, care trebuie să fi fost înfiorătoare, ci acolo a purtat El povara păcatelor noastre. Acolo a fost făcut păcat, El, Cel desăvârșit de sfânt și Cel desăvârșit de drept, și toată aprinderea mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului L-a lovit pe Cel ce Se supusese în mod desăvârșit, care nu trăise decât spre plăcerea Tatălui. Firește că în asemenea circumstanțe avea motive suficiente să fie preocupat cu Sine Însuși. Dar abia auzise urechea Sa strigătul răufăcătorului, că El a și uitat propriile Sale suferințe și a fost o bucurie pentru inima Lui să-i dea un răspuns păcătosului de lângă El, la care acesta cu siguranță că nu se va fi așteptat.

Cei doi evangheliști, Matei și Marcu, nu relatează nimic despre scurta discuție care a avut loc între Domnul și tâlharul despre care vorbim. Ei informează numai că cei doi bărbați Îl *insultau* pe Cel răstignit între ei. Această comunicare ne face să aruncăm o privire adâncă în prăpastia inimii omenesci. Erau *tâlhari*, care erau executați pentru *crimele* lor. Aceasta o știau amândoi destul de bine. Cu toate acestea, ei găseau cuvinte ca să-L insulte pe El, care făcuse numai bine oamenilor. Ei priveau moartea în față. Dar chiar și în aceste clipe serioase era exprimată vrăjmășia inimilor lor împotriva *trimisului lui Dumnezeu*. „Nu ești Tu Hristosul?”, a întrebat unul hulind. „Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!”. Iar celălalt a luat la început aceeași poziție. Dar apoi a venit uimitoarea schimbare, despre care relatează Luca. Nu ni se împărtășește cum s-a petrecut cotitura bruscă. Realitatea, minunata realitate de neînțeles este că harul lui Dumnezeu a făcut carapacea de gheață să se topească. În inima întunecată a căzut o rază de lumină divină. Bărbatului i-a devenit limpede dintr-odată ce era el înaintea lui Dumnezeu, în contrast cu Acela care atârna acolo lângă el. „Noi primim ce ni se cuvine pentru ce am făcut, dar *Acesta* n-a făcut nimic rău”, a venit din inima sa vizibil profund impresionată și apoi a urmat rugămintea timidă: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!” Cel care atârna lângă el stătea dintr-odată în fața sa, în autoritatea Împărăției Sale viitoare. Tâlharul nu-L mai vedea în chinurile drumului Său rușinos spre moarte, ci ca pe un Stăpânitor încununat cu glorie. Credința a făcut o lucrare în acest om. El a depus public o mărturie despre Isus și cuvintele sale în continuare dovedesc că el crede în Împărăția Sa viitoare. Să ocupe un

loc în această Împărăție i-ar fi fost suficient. Dar dragostea divină i-a dat celui care cerea cu mult mai mult decât cerea. Lui nu i s-a întâmplat după gândurile oamenilor, ci după gândurile lui Dumnezeu. Împărăția urma să fie restabilită în putere abia după secole. Până în clipa de față, după cum se știe, încă nu s-a petrecut. (Compară Faptele apostolilor 1.6 cu Apocalipsa 20.) Dar tâlharul avea să primească o parte mai mare decât toți aceia pe care Mântuitorul păcătoșilor înălțat de pe pământ îi atrage la El. Încă în aceeași zi voia Isus să-l aibă la El. Chiar seara aceea tâlharul avea s-o petreacă cu El în paradis. „*Astăzi vei fi cu Mine în paradis.*”

Acesta a fost un răspuns care întrecea cu siguranță cele mai cutezătoare așteptări ale omului. În aceeași zi, nu numai că va fi eliberat de toate chinurile, ci tot cu El, alături de care acum încă atârna pe cruce, va savura odihna inexprimabilă a paradisului. „Cu Mine!” Ce cuvânt! De la cruce, unde El Și-a dat viața Lui scumpă pentru păcătoșii ostili, Isus ia cu Sine în paradis acest suflet în care puterea sângelui Său a fost deja arătată, ca să fie acolo pentru totdeauna cu El. Ce har inexprimabil, ce dragoste mare de nespus!

Dar istoria tâlharului nu este numai o dovadă despre măreția dragostei, ci și despre *desăvârșirea* lucrării lui Hristos. Un om, care este răstignit de dimineață, pentru că era nevrednic și detestabil pentru societatea *omenească*, și care în agonie încă îl mai insultă și hulește pe Hristos, în aceeași zi va fi preschimbat într-un cetățean al cerului. Păcatele sale sunt dintr-odată complet șterse, încât dreptatea lui Dumnezeu nu mai are ce să găsească la el. Nu se mai vede nicio pată la el. Pentru că dacă ar fi existat vreuna, atunci n-ar fi putut să devină un locuitor al paradisului. Dacă n-ar fi fost curățit *complet*, dacă n-ar fi fost spălat *complet*, dacă n-ar fi fost îndreptățit *complet*, atunci ar fi fost imposibil să intre împreună cu Isus în acea locuință sfântă, în care nu are acces nicio întinare de niciun fel. Deci, cu el s-a petrecut o lucrare desăvârșită. Pe baza lucrării desăvârșite de răscumpărare a lui Isus Hristos, care pe Dumnezeu L-a mulțumit deplin în privința păcatului, Dumnezeu a putut să-l dezvinovătească de toată vina pe acest păcătos, așa de împietrit mai înainte. Harul lui Dumnezeu îl convinsese pe acest om de vina lui, îndurarea Sa îi îndreptase privirea spre Isus și dreptatea Sa îi dăruise apoi iertarea păcatelor sale și viața eternă pe baza Cuvântului Său: „*Cine crede în Fiul are viață eternă*”.

Cât de desăvârșită este totuși lucrarea de răscumpărare! Toți cei care cred în Isus pot să spună împreună cu apostolul: „A fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25). Toate păcatele lor le-a pus Dumnezeu asupra Lui, așa cum și starea păcătoasă inerentă cărnii și-a găsit condamnarea în El, căci El a fost *făcut păcat* de Dumnezeu, pentru ca noi, cei care credem, să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5.21).

Cât de desăvârșită trebuie să fie lucrarea lui Isus Hristos, încât să poată fi scris: „Printr-o *singură* jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Această o singură jertfă l-a izbăvit pe credincios de toate și l-a pregătit complet pentru cer. El nu poate să devină mai curat decât îl curăță sângele lui Hristos; el nu poate să devină mai desăvârșit decât îl face lucrarea lui Hristos. Cu toate că pentru oricine care prin nașterea din nou a devenit o creație nouă (2 Corinteni 5.17), o umblare plăcută lui Dumnezeu ar trebui să fie consecința normală și necesară, totuși, nimeni nu va fi prin el mai bun pentru cer. Tâlharul a ajuns în paradis fără să fi făcut nici măcar o faptă. Numai lucrarea lui Hristos l-a făcut apt să poată să fie acolo. Numai jertfa lui Hristos poate să ne ducă acolo. De aceea, această lucrare este singurul nostru sprijin. Ea este stânca pe care trebuie să fie zidită casa noastră. Împotriva unei asemenea case poate vijelia să sufle; ea nu va fi zdruncinată.

Este această lucrare deja sprijinul *tău*, locul *tău* de odihnă, cititorule? Ți-ai căutat, ca un păcătos pierdut, refugiul la Isus și la jertfa Sa? Aceasta este singura cale a mântuirii, singura cale spre cer. Cine nu merge pe ea este pierdut pentru totdeauna. Pentru că „În nimeni altul nu este

mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4.12).

Titlul original: „Der am Kreuz gerettete Räuber”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 40-45.